

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

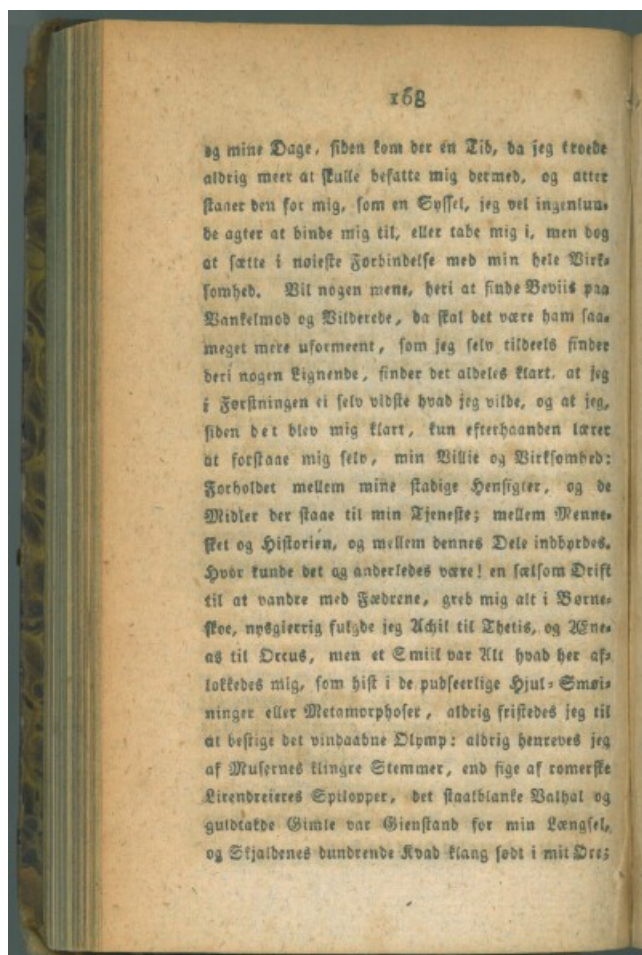
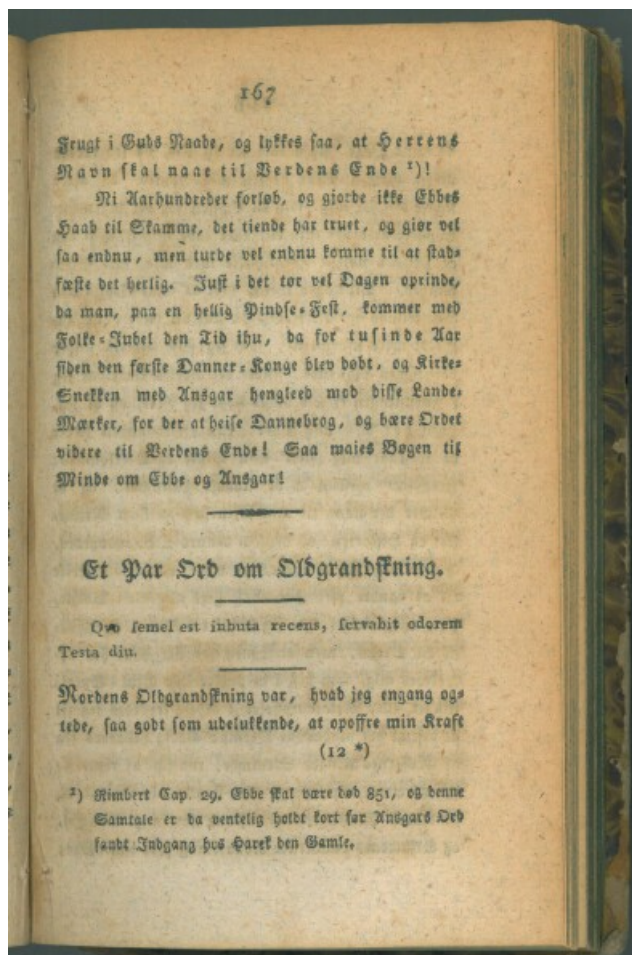
Titel: Et Par Ord om Oldgrandskning

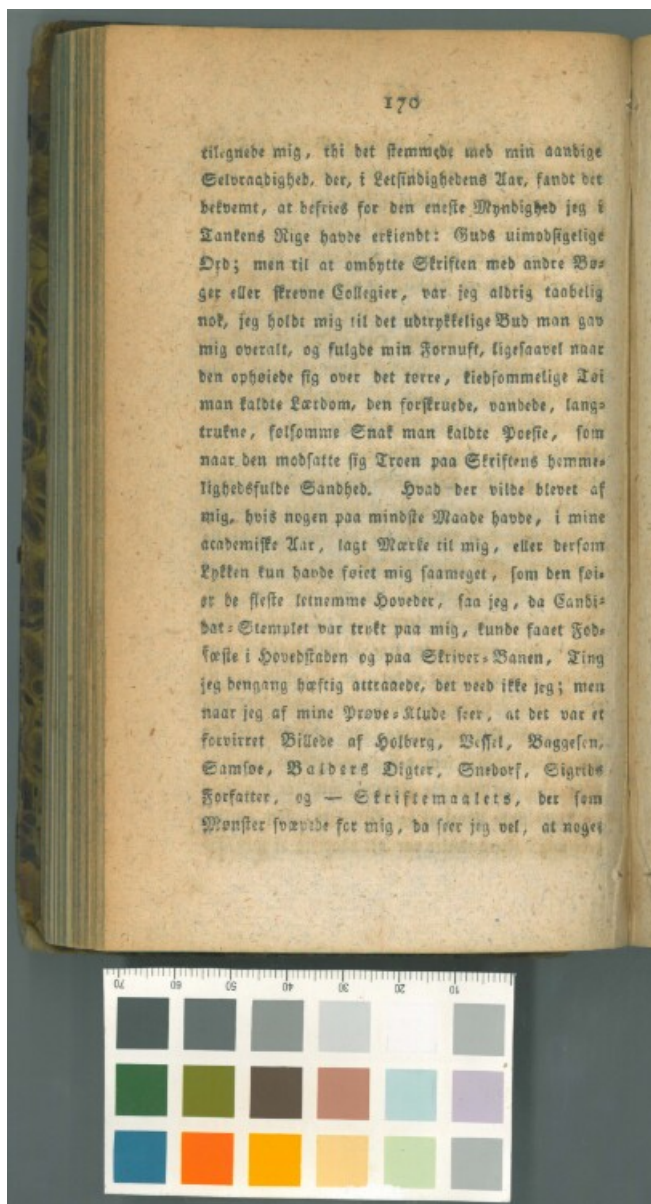
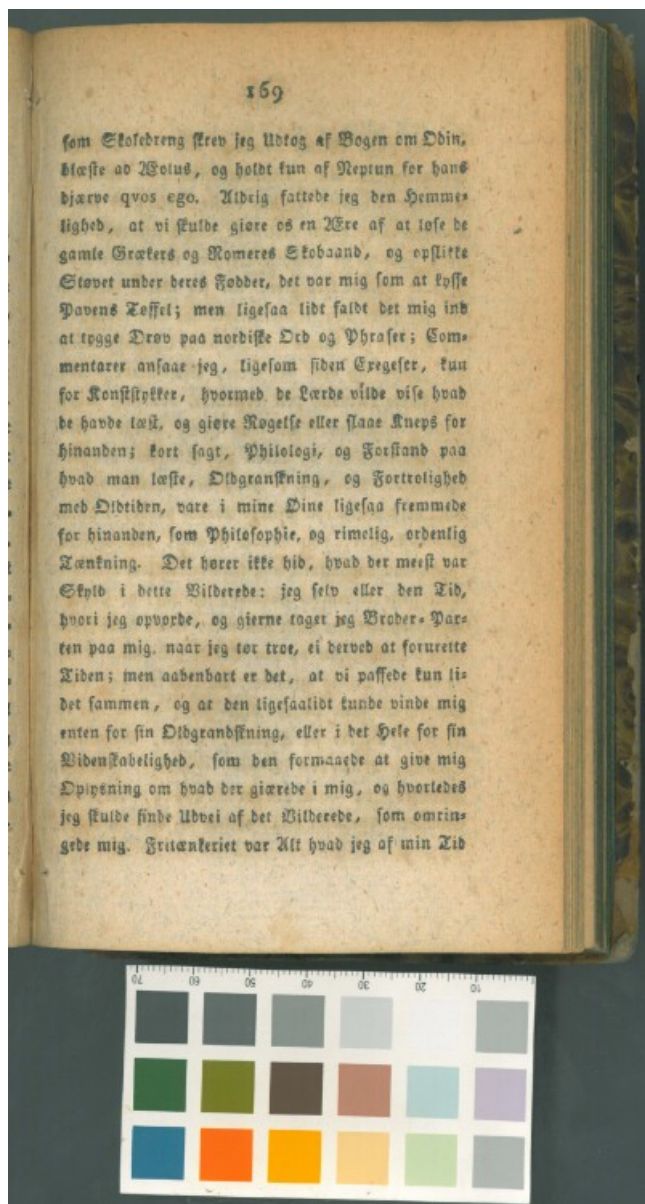
Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Et Par Ord om Oldgrandskning", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 167. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_312_8-txt-shoot-idm108/facsimile.pdf (tilgået 17. maj 2024)

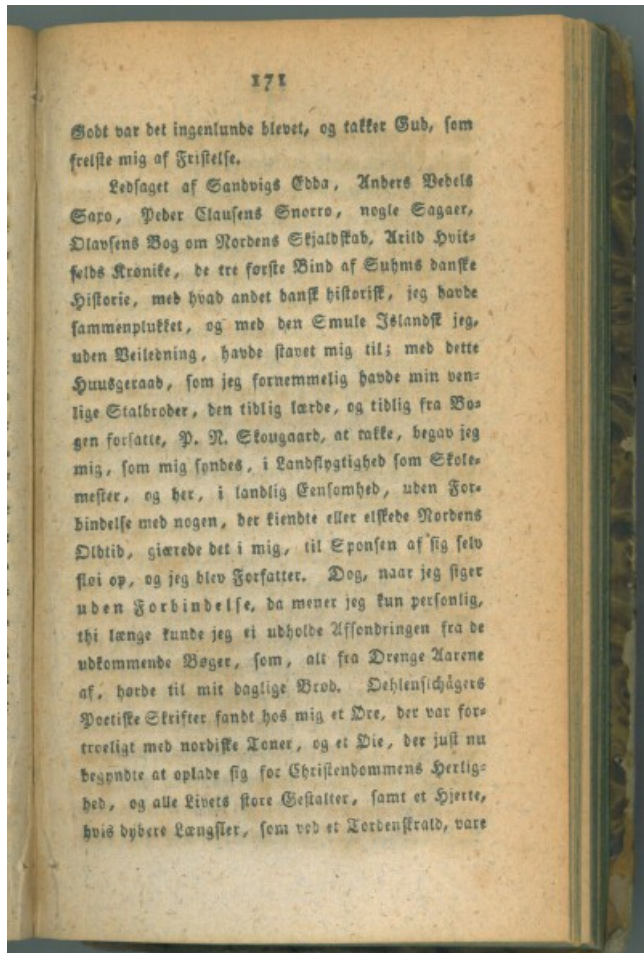
Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

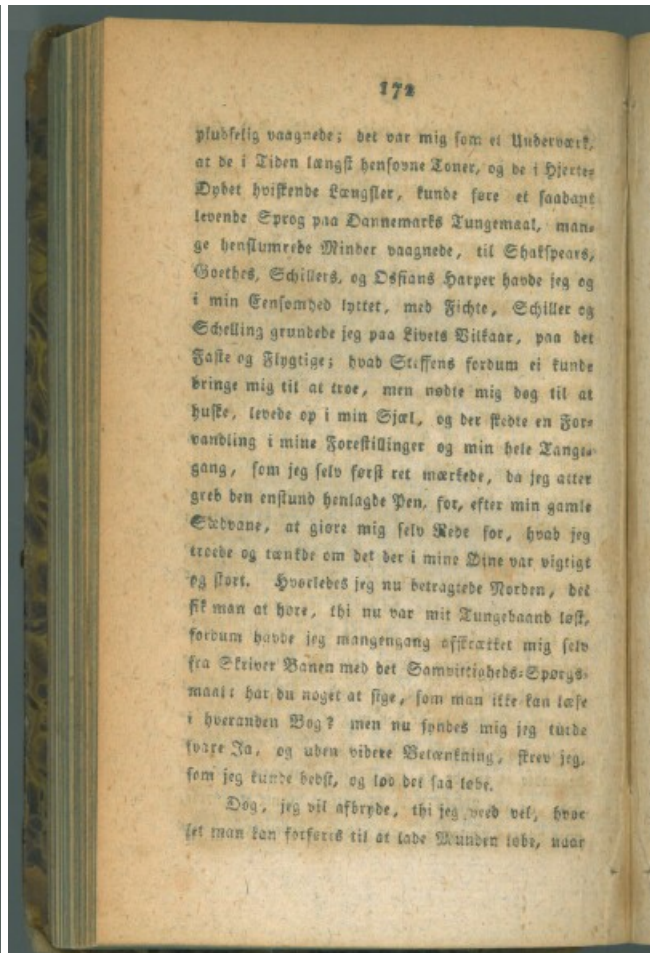

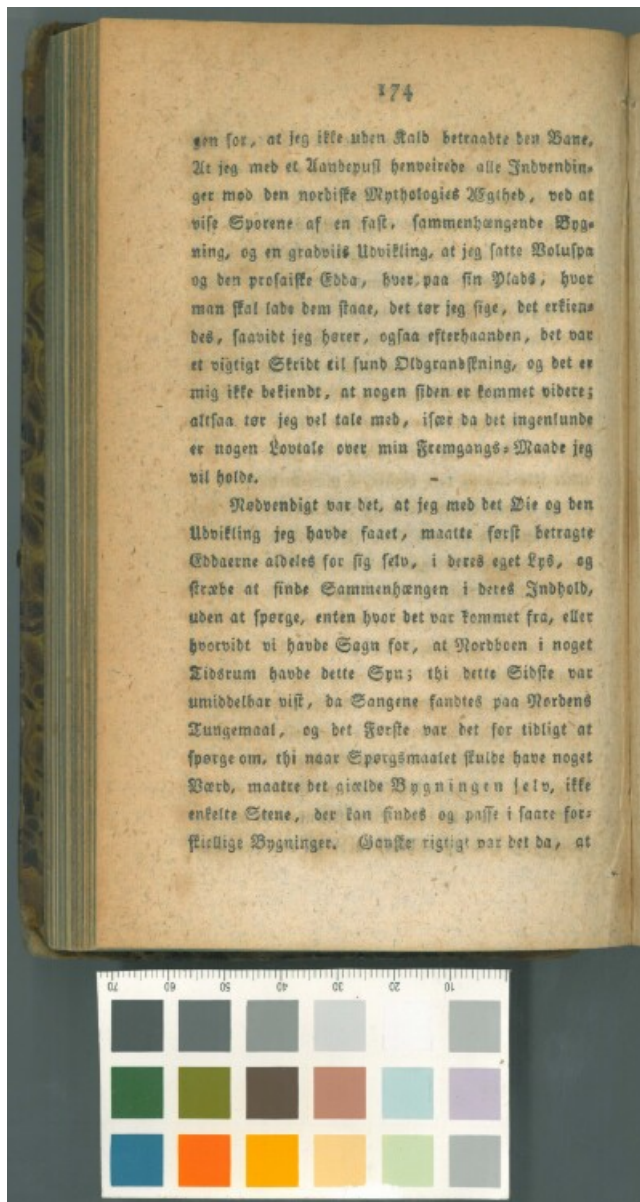
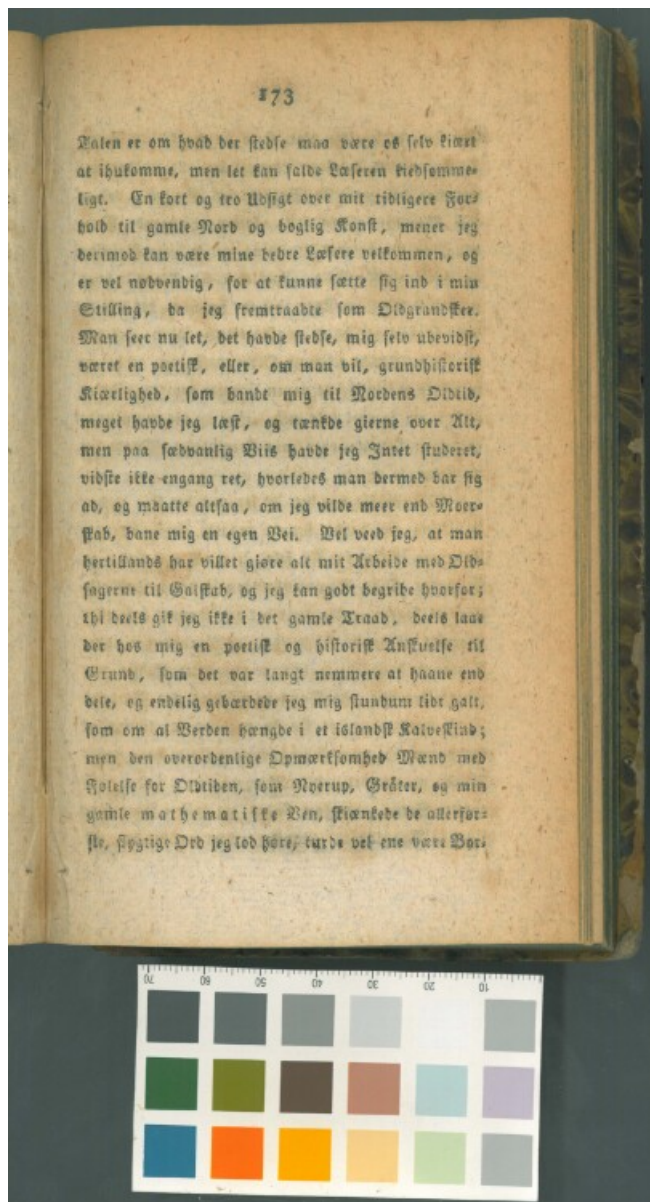
Sobt var det ingenlunde blevet, og takker Gud, som frelste mig af Fejselsse.

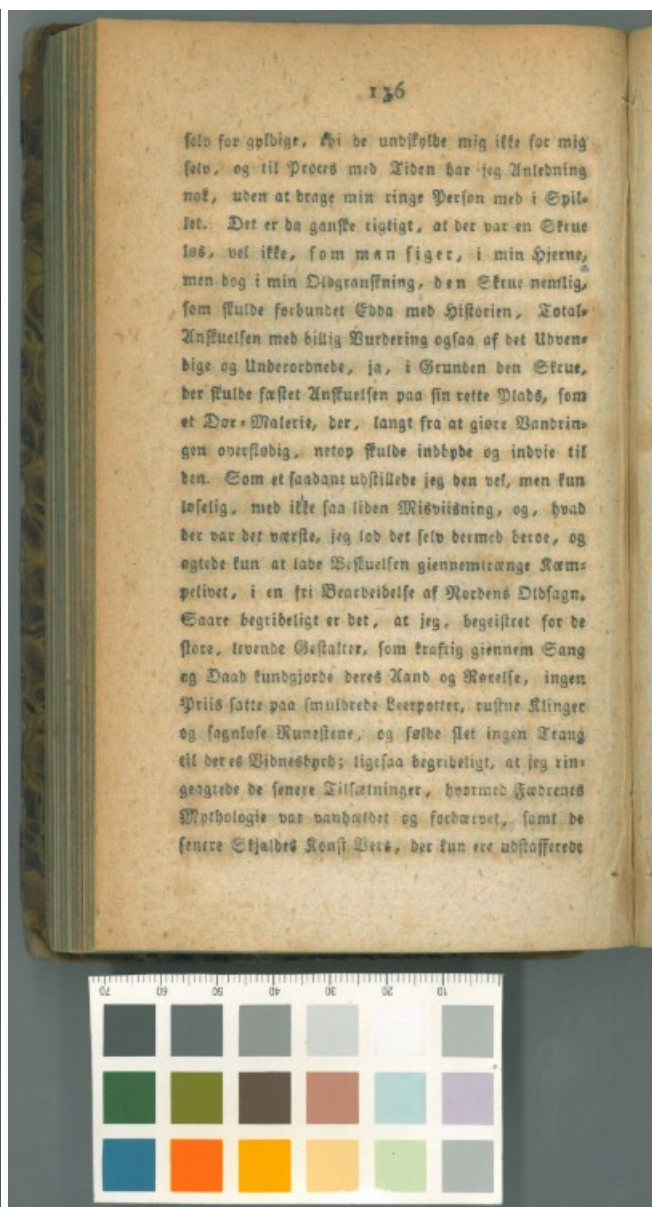
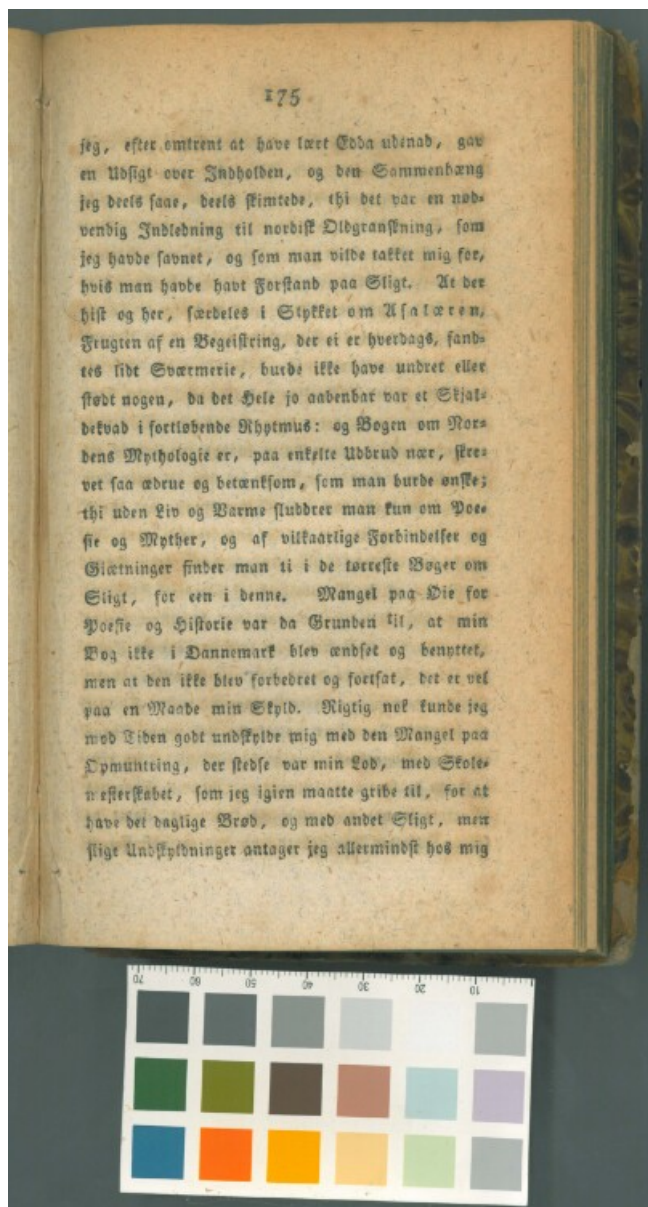
Redsaget af Sandvoigs Edda, Anders Debels Saxo, Peder Clausens Snorro, nogle Sagaer, Davsens Bog om Nordens Skjaldskab, Arild Hvitsfelds Kronike, de tre første Bind af Suhms danske Historie, med hvad andet dansk historisk, jeg havde sammenstukket, og med den Emule Islandsk jeg, uden Veiledning, havde staaet mig til; med dette Hudsgeraad, som jeg fornemmelig havde min venlige Stalbroder, den tidlig lærde, og tidlig fra Bogen forsatte, P. N. Skougaard, at takke, begav jeg mig, som mig sendes, i Landsskylighed som Skolemester, og her, i landlig Ensomhed, uden Forbindelse med nogen, der kienbte eller elskede Nordens Diltid, gjærede det i mig, til Sponson af sig selv stoi op, og jeg blev Forfatter. Dog, naar jeg siger uden Forbindelse, da mener jeg kun personlig, thi længe kunde jeg ei udholde Afsondringen fra de udkommende Bøger, som, alt fra Drenge Aarene af, hørde til mit daglige Brod. Dehleskjågers Poetiske Skrifter fandt hos mig et Dre, der var foretrelst med nordiske Toner, og et Die, der just nu begyndte at oplade sig for Christendommens Hertilighed, og alle Livets store Gestalter, samt et Hjerte, hvis dybere Længsler, som ved et Tordeustraad, vare

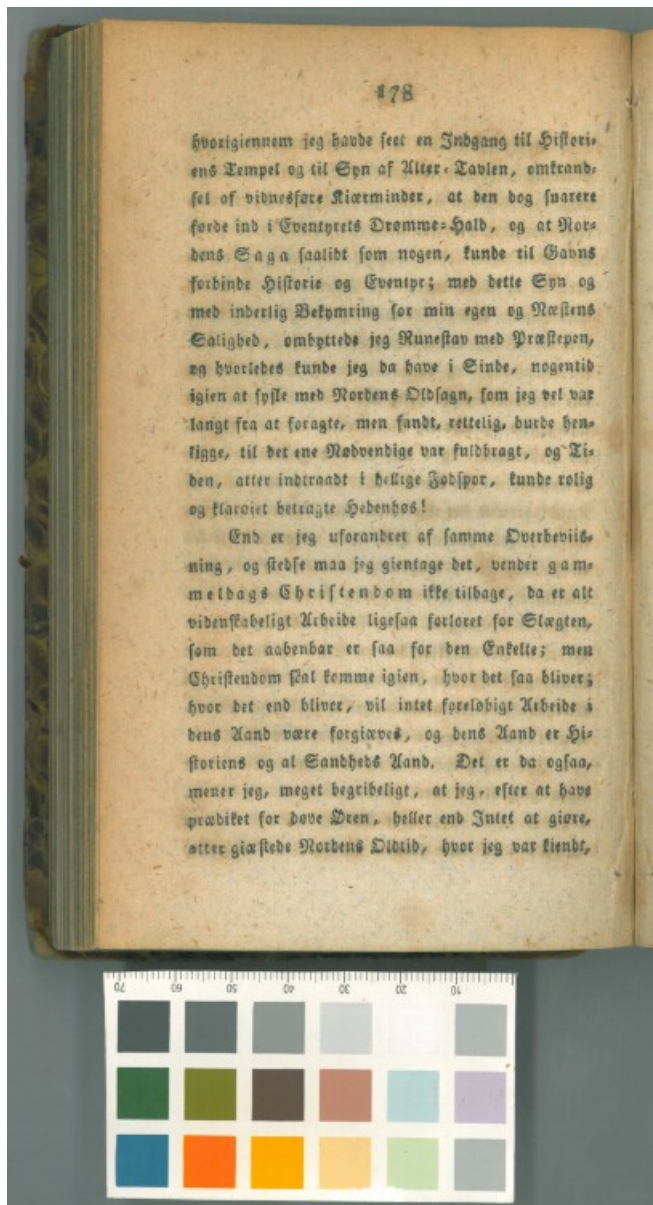
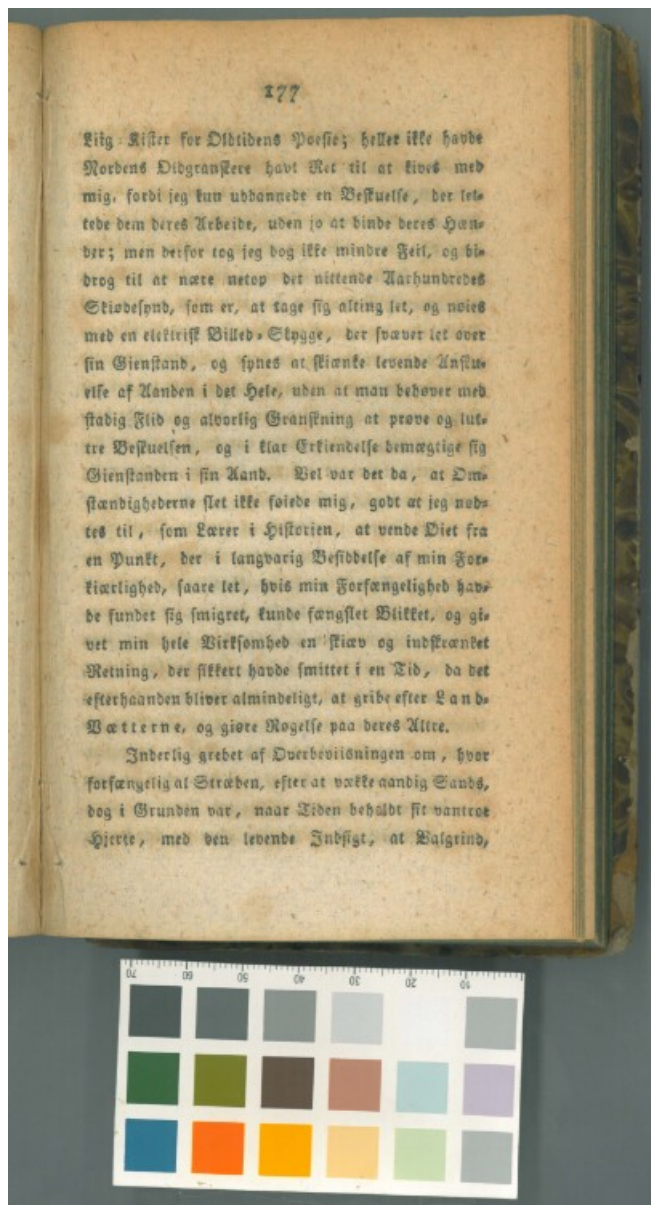

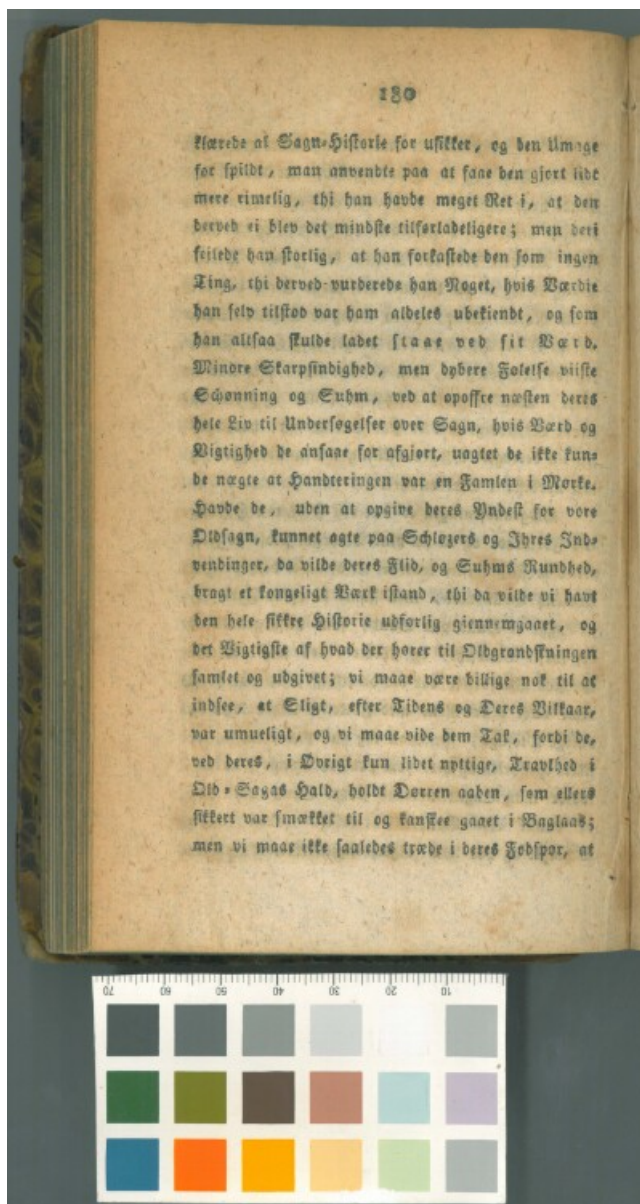
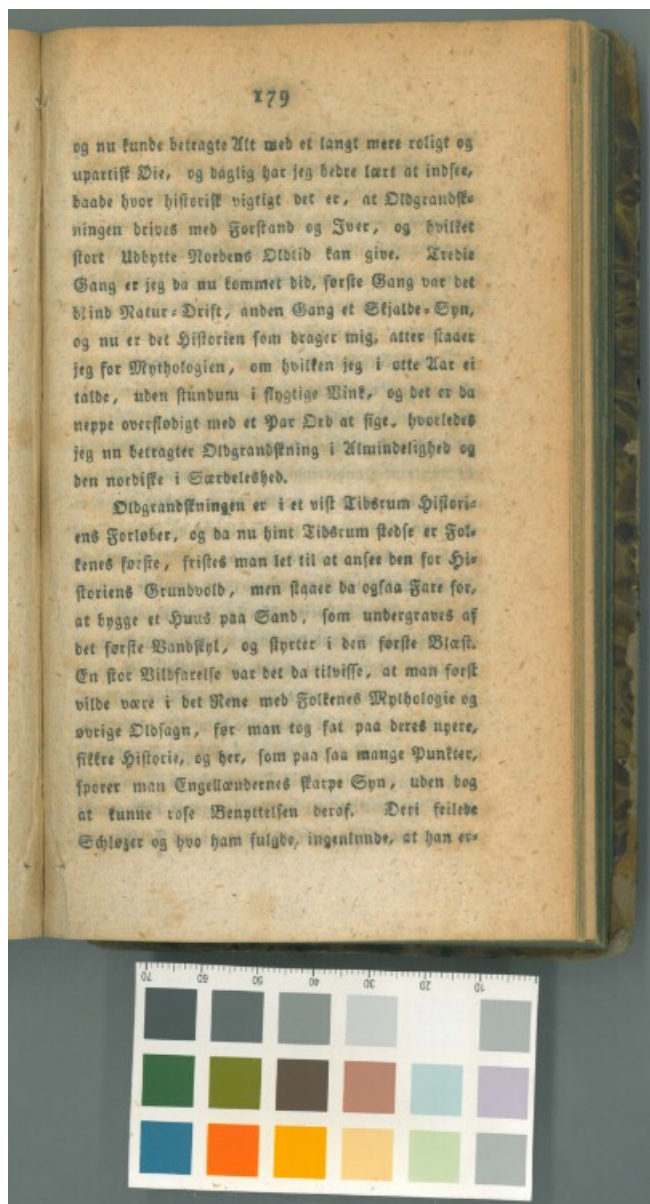
pludselig vaagnede; det var mig som et Underkast, at de i Tiden længst hensovne Toner, og de i Hjertes Opdet hvissende Længsler, kunde føre et saadant levende Sprog paa Danmarks Tungemaal, mange henflumede Minder vaagnede, til Shakspears, Goethes, Schillers, og Ossians Harper havde jeg og i min Ensomhed lyttet, med Fichte, Schiller og Schelling grundebe jeg paa Livets Vilkaar, paa det Gaste og Skyggtige; hvad Stiffens fordom ei kunde bringe mig til at troe, men nødte mig dog til at hufte, levede op i min Sjæl, og der skede en Forvandling i mine Forestillinger og min hele Længsling, som jeg selv først ret mærkede, da jeg atter greb den ensfund henlagte Pen, for, efter min gamle Eddvans, at giøre mig selv Rede for, hvad jeg troede og tænkte om det der i mine Dine var vigtigt og stort. Hvoelebes jeg nu betragtede Norden, det fik man at høre, thi nu var mit Lungemaal løst, fordom havde jeg mangengang affrættet mig selv fra Steiner Banen med det Sambividsbeds-Spørgsmaal: har du noget at sige, som man ikke kan læse i hveranden Bog? men nu sendes mig jeg turde svare Ja, og uden videre Betænkning, skrev jeg, som jeg kunde bedst, og lod det saa leve.

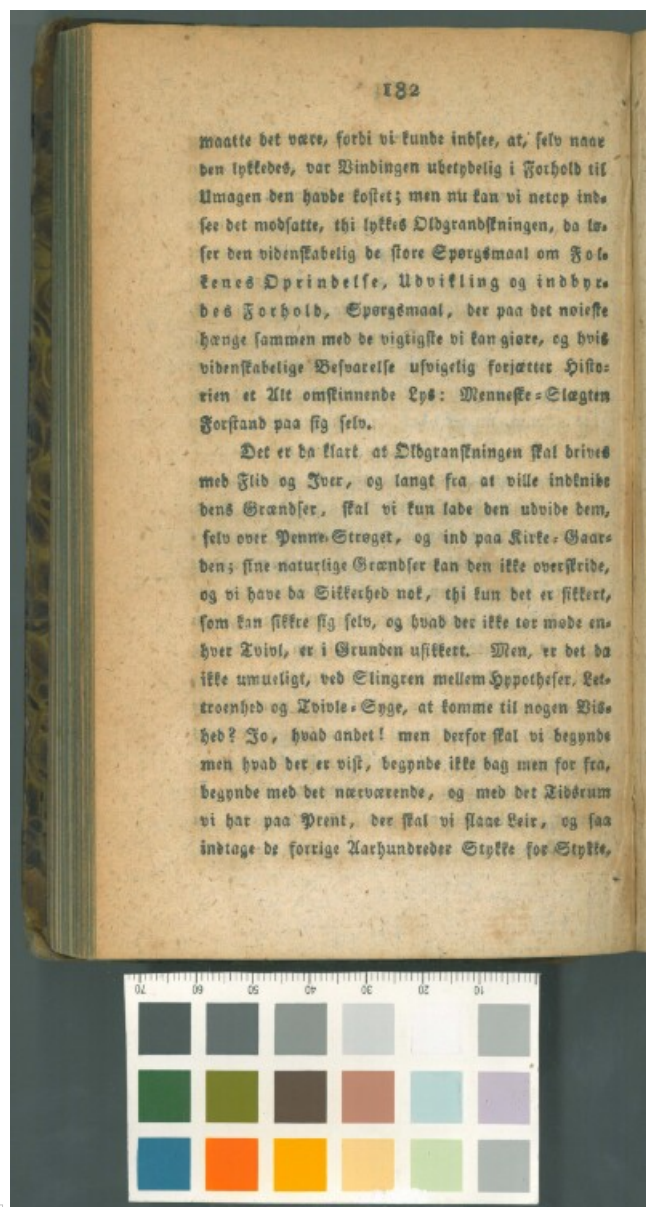
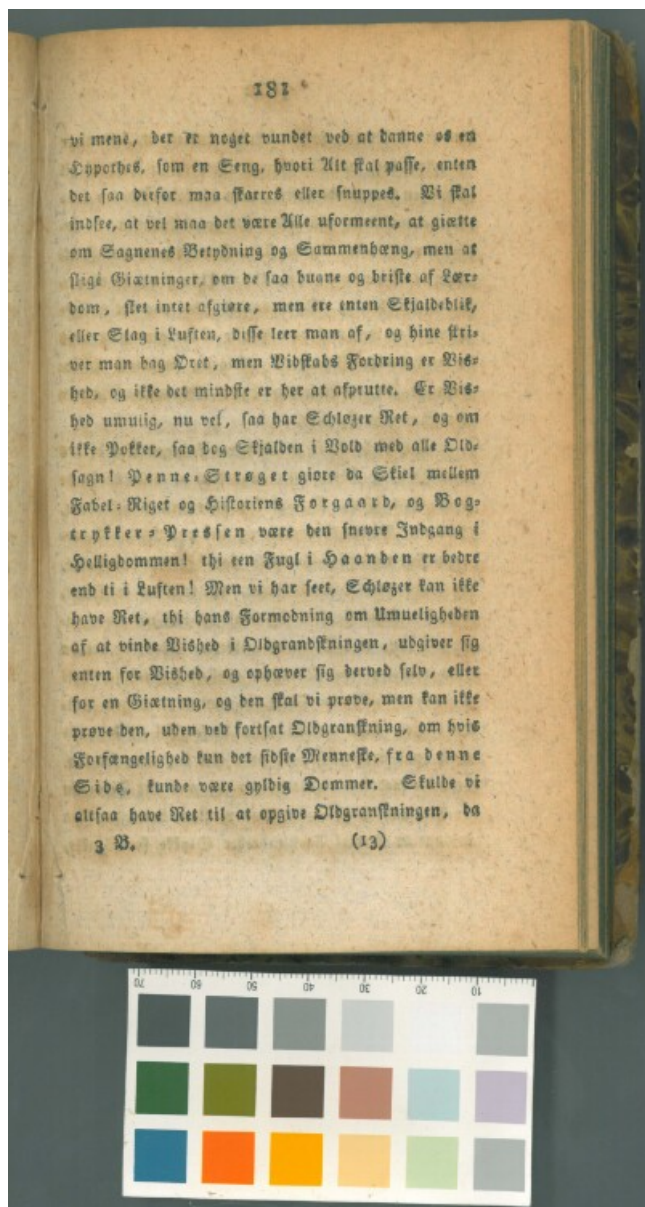
Dog, jeg vil afbryde, thi jeg ved vel, hvoele let man kan forferes til at lade Munden løbe, naar

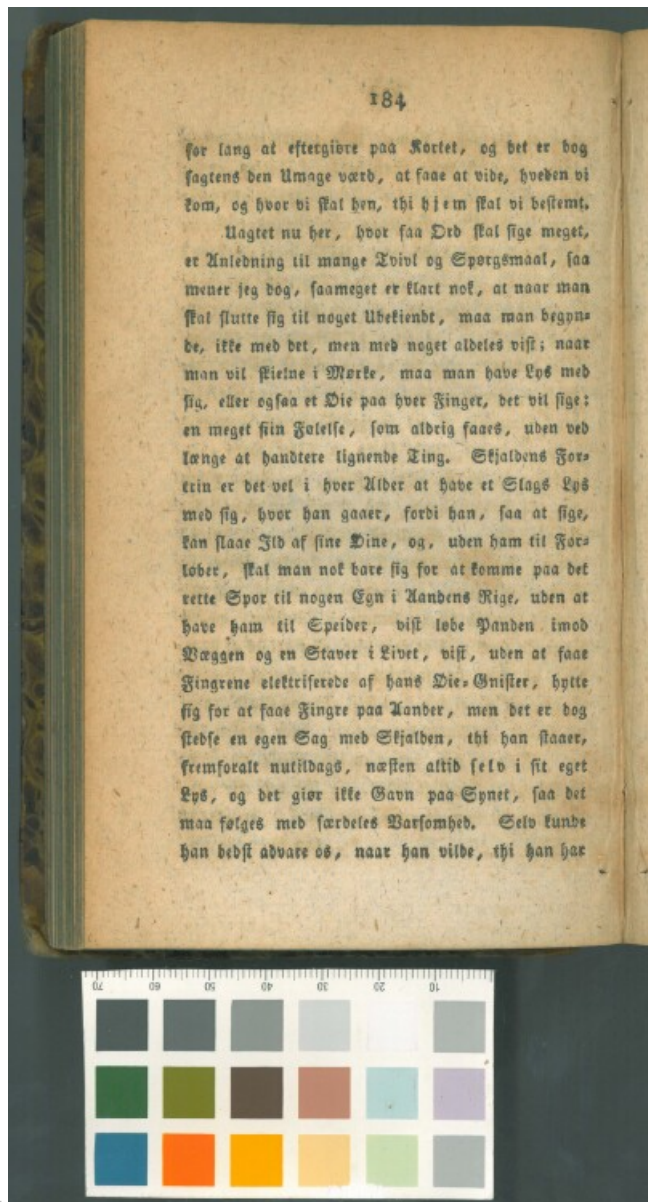
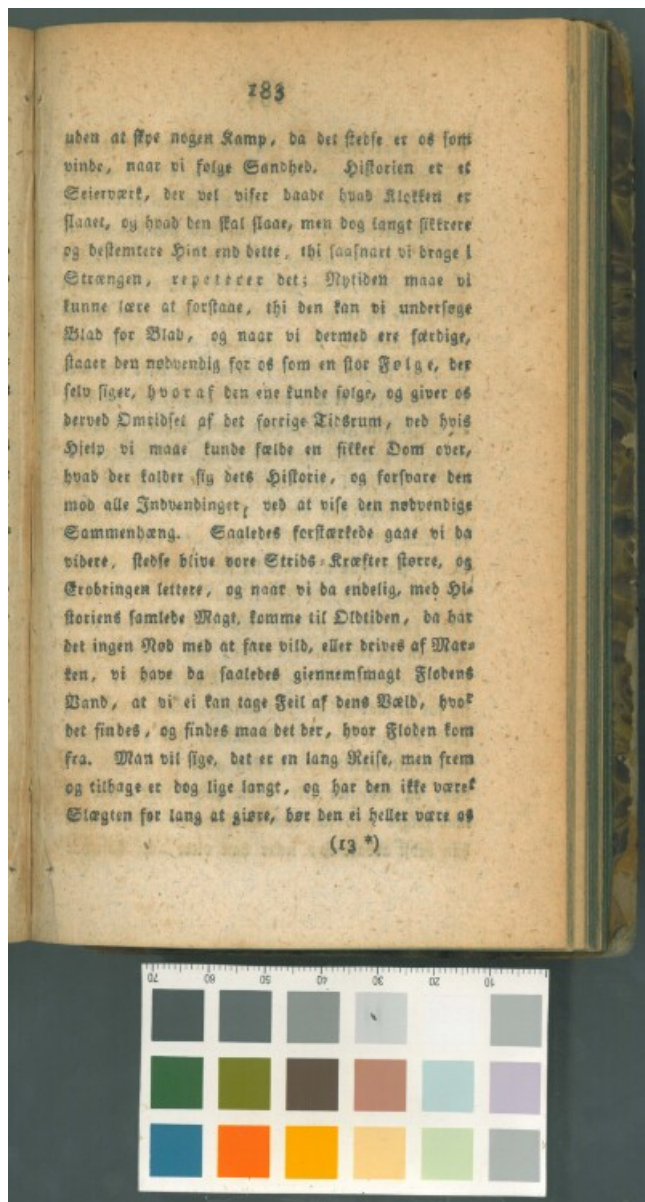

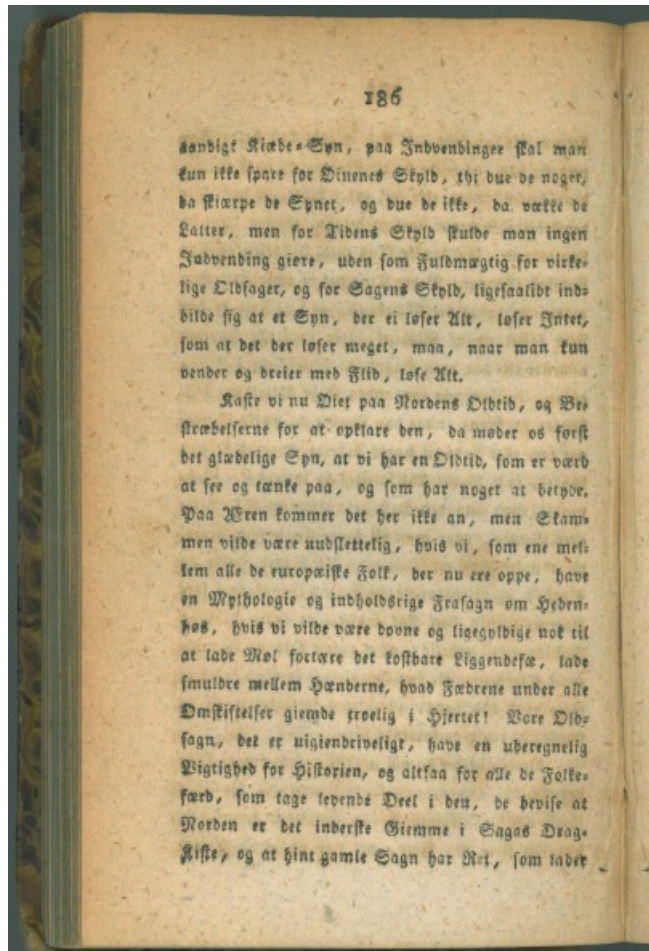
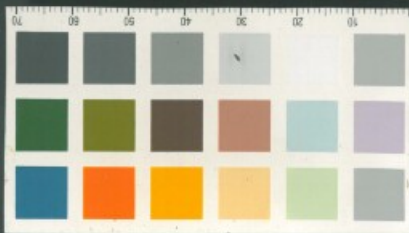
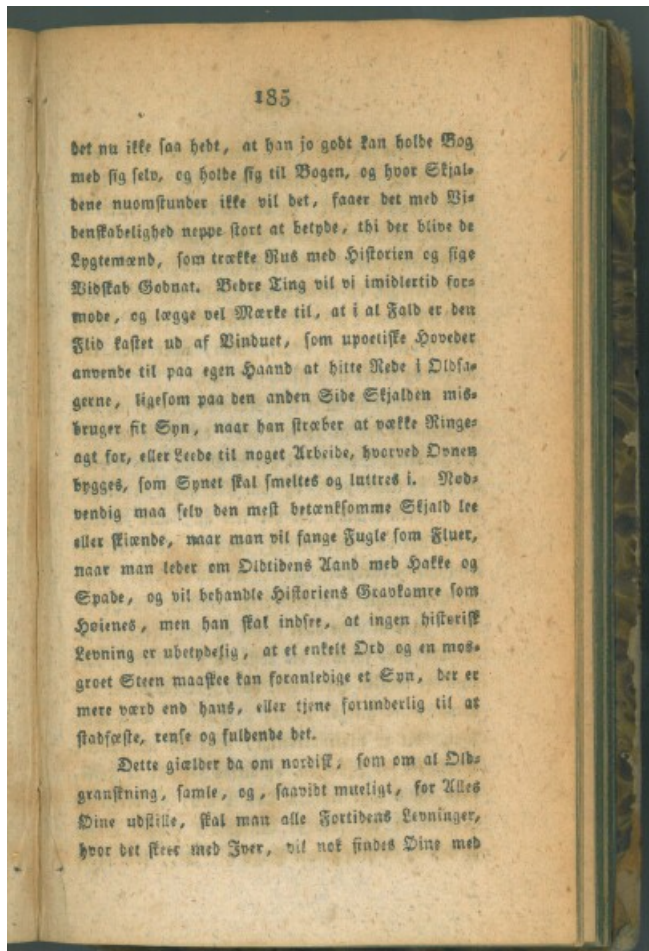

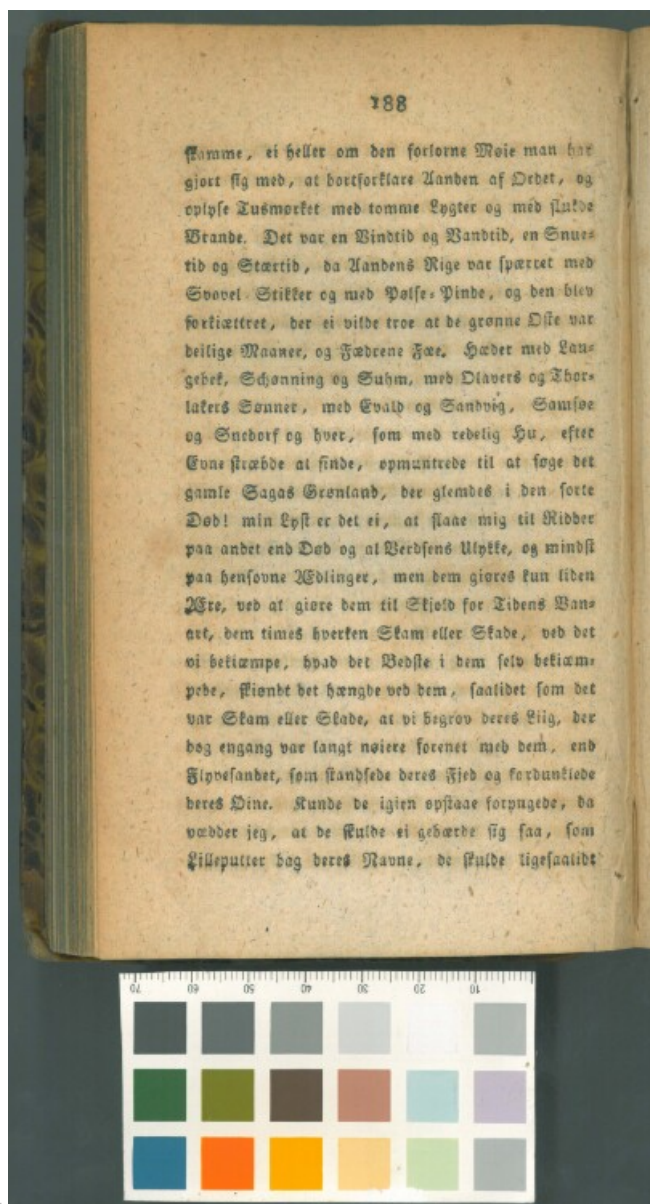
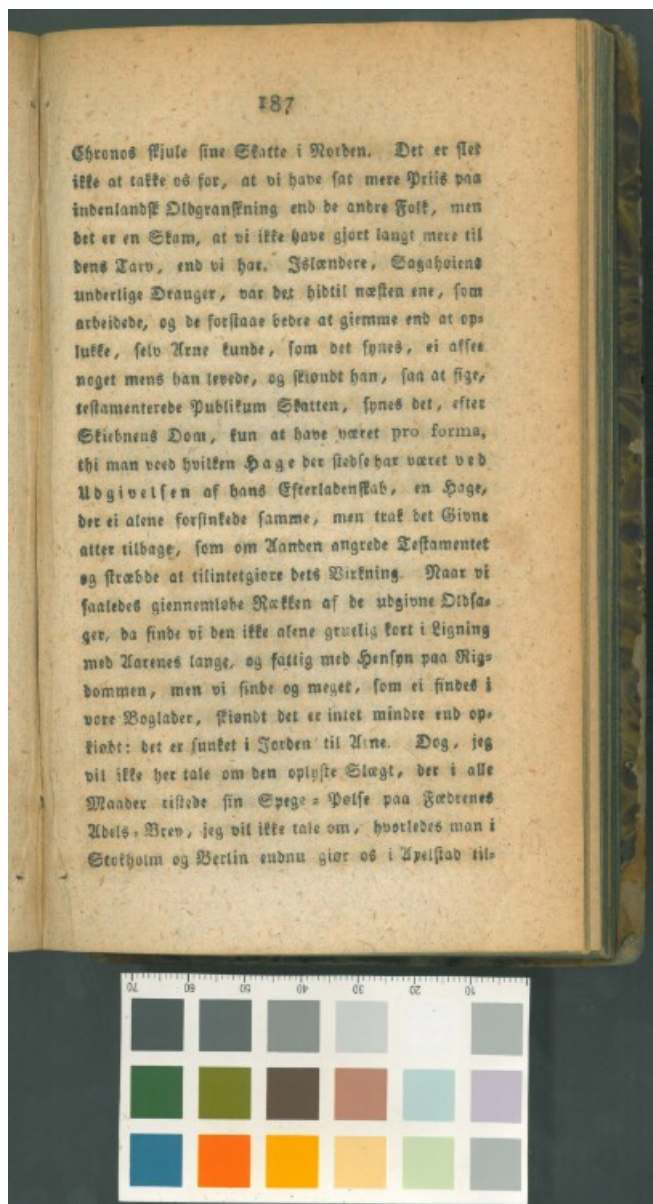

Kjæde Staven over mit Syn for Didsid og Dids-
grandfæring, som Gråter og Næretup have gjort det,
men glæde sig ved en Medarbejder, som, naar han
taler om Didsid, vander i den, uden anden Føring,
end Stavene som Fædrens vække os op af deres
Grave, uden andre Glas-Vine end dem, hvorpaa
Didsidens Land selv har malet sit Billede. Jeg
tar Naag i Kanden for alle de værdige Mænd, som
fordum synde med Nordens Didsfager, og sige: I
toge Feil, I vilde gjøre, hvad I ikke kunde, sige
hvad I ikke vidste, bedømme hvad I ikke forstod, og
hvad Kulde da hindre mig fra at sige det Samme til
dem som end leve, og mene at de paa samme Vei
og Maade kan udrette Noget! Hvad Kulde hindre
mig fra at sige, hvad jeg er vis paa, Eftertiden
skal sande: Dehtenschidger var den første Skjalp der
kastede et Blik paa den nordiske Didsidens Land, mig
timestes det først med Bogen i Haand, at spejde
dens Land, og hvem der ringengæter Skjalpens Blik
og mine Lidender, kommer end ikke til Ugards-Lofe
eller Geitrodsgaard, mindre til Balhol, Kollvangse
og Gimle. Hvem der tænker at vinde Noget ved
Sammenligning mellem Nordens, Persiens og In-
diens Didsfagn, uden først at have fatter hine i deres
Land og eiendommelige Forbindelse, og disse i deres,
han greiber i Luften. Hvem der ikke anseer de

islandske Sagn om Didsidens Begivenheder for lige
saa usikre og blandede som Særos, hvem der vil
trække Sagnene paa Løst, uden at kunne bevise, den
er skaaet af Historien selv, og udspilder dem ganske,
han spilder sin Tid, og det gjør enhver som i andet
end Fjeder-Hammen, vil uden Pas, paategnet ved
alle Særos Færgesæder, reise til Kjøbenhavn, eller selv til
Leire og Alheim. Dobbelt Stam og Skade er
Sligt, aldensund der er nok til os alle i Fædrenes
Arv, naar vi kun vil nøies med hvad vi kan bære,
handtere hvad vi kan trykke, gienstidig hjælpe hinans
den, og glæde os ved, at jo meer vi gjøre tilgavn,
desmere bliver der netop for Væsten at arve.

Forniofer.

Først maa jeg, om denne Gienstand, som en Skri-
velse til mig, indrykke Følgende:

Denne Digtning er en af de meget smukke i vor
ældste Litteratur, og ikke uvigtig, da den baade inde-
holter sand Historie, og tillige foreer samme tilbage
til Nordens allerførste Beboelse; den fortæller derfor
et Par Ord til Dydning, og det saameget mere,
som endog en Schlojer maatte standse ved Forkla-
ringen deraf, formædelst den uretlige Afslammelse.

